

andet Thing ved Behandlingen af det ene Forslag tager Hensyn til det andet foreliggende Forslag, eller om man, saaledes som det ærede Mindretal her foreslaar, vil have vedtaget definitivt en Al- og Brændevinsbestatningslov, men saaledes, at den først træder i Kraft paa et ubestemt fremtidig Tidspunkt; thi ingen Dødelig kan i dette Dieblit have nogen Mening om, naar det vil indtræffe. Det er en ganske anden Sag, og det er det, jeg tillod mig før at betegne som Noget i mine Tanter ikke praktisk — Naar det samme ærede Medlem rettede det Spørgsmaal til mig, om jeg dog virkelig nogenstunde kunde have tænkt, at man vilde have betroet Statskassen 4 Mill. Kr. Merindtægt gennem Spiritusskatten, førend man havde taget Bestemmelse om Anvendelsen af Beløbet, vil jeg sige til det ærede Medlem, at jeg netop derved, at jeg forelagde et Forslag om Toldrevision samtidig, viste min Viljighed til at ville modtage Bestemmelser om Dispositionen over Overskudet, samtidig med at Lovforslaget blev vedtaget. Men det er jo ogsaa givet, at det ikke er den eneste Maade, hvorpaa en saadan Disposition over Overskudet kunde tages, samtidig med at Lovten blev vedtaget eller traadte i Kraft. Saavel det ærede Flertal som det ærede Mindretal har jo selv i Betænkningen angivet en anden Maade, nemlig den, at man lod denne Lov træde i Kraft saaledes, at man i den indførte enkelte Bestemmelser om Forsændringer i den nugældende Toldtarif med Nedsættelse af Tolden paa Livsforbrødenheder. Det er jo altsaa en anden Maade, hvorpaa det kunde gøres. Jeg vilde, dersom det ellers i Virkeligheden laa for, og dersom Tiden ikke var saa langt fremrykket, være i Stand til at kunne angive det ærede Medlem forskellige andre Maader, hvorpaa dette Forførdelige, at 4 Mill. Kroners forøgede Skatteindtægt indtil videre skulde glide ind i Statskassen, kunde afværges, uden at man derfor behøvede at negte sit Samtykke til denne Lov.

Jeg skal lige saa lidt som den ærede Ordfører for Flertallet indlade mig paa nogen dybere eller vidtgaende Kritik af de Beregninger, som vi hørte fra Ordføreren for det ærede Mindretal (Dam). Det er i det Hele taget en noget vanskelig Sag at indlade sig paa at kritiskere Tal, før man har dem liggende for sig. Men jeg kan dog ikke tilbageholde en enkelt Bemærkning i Anledning af det Regnestykke, den ærede Ordfører for Mindretallet fremførte, og de Bemærkninger, hvormed han ledsagede det. En Sætning lod for mig saaledes — det vil senere vise sig, om jeg har hørt rigtig — at man

saade til 400,000 kvalificerede Sygetassemlemmer her i Landet: Jeg lover Eder for Fremtiden en Hjælp af 1 Mill. Kr. til Eders Sygetaske, mod at I skulle betale 2 Mill. Kr. forøget Forbrugsafgift. Dette forekommer mig at være noget behynderligt, thi der er jo Ingen, der stiller nogen Forbring til Nogen om at betale en saadan Afgift. Vedkommende kan lade være at drikke Brændevin, saa betaler han Intet. Det er jo en ganske fri Sag, hvor meget man vil konsumere. Naar man altsaa fremstiller det saaledes: Vi byde Eder et Gode, mod at I skulle betale det og det, skurrer det rigtigst i det mindste i mine Øren. — Dernæst vilde jeg ogsaa bemærke, at det er jo dog en fuldstændig Misforstaaelse, naar det ærede Medlem gaar ud fra, at den, der drikker Snapen, i alle Tilfælde selv betaler den forøgede Skat. Jeg skulde tillade mig at mene, at dersom det forholdt sig saa, at det var Snapedrikkeri alene, der betalte den forøgede Skat, da vilde jeg være en af de Ulykkelige, hvem den paatænkte Skatteforhøielse vilde gaa omtrent sporløst hen over, men det er ingenlunde saa. Jeg er af den Formening, at, skjøndt jeg ikke er Snapedrikker, vilde jeg være en af dem, der ville komme til at betale det høieste forøgede Bidrag paa Grund af den nye Skat gennem det Forbrug af Brændevin, som jeg ikke konsumerer selv, men som jeg er nødt til at forbruge i den Virksomhed, hvori jeg er.

Endnu kun en lille Bemærkning til det ærede Medlem (Dam). Han gjorde opmærksom paa, at under en tidligere Forhandling for nogle Aar tilbage skulde jeg have udtalt, at den og den Forhøielse af Brændevinsafgiften vilde efter min Mening medføre en vis Nedgang i Forbruget, og at jeg nu er af den Formening, at en anden Forhøielse af Afgiften vil medføre en til den tidligere Angivelse ikke svarende Nedgang i Forbruget, og det ærede Medlem bemærkede dertil, at disse to Udtalelser af mig lode sig ikke bringe i Overensstemmelse, men at en af dem maatte naturligvis være tilforladelig. Jeg maa bede mig fritagen for, at nogen af mine Udtalelser om den Nedgang i Forbruget, som skulde blive Følgen af en saadan Stattelov, skal kunne betegnes som tilforladelig. Det kan hverken gælde om den, jeg har brugt i Aar, eller om den, jeg har brugt for nogle Aar tilbage, og jeg gad egentlig vidst, hvorledes det skulde være muligt for noget Menneſte at have en bestemt Mening, en tilforladelig Mening — det var det ærede Medlems Ord — om, hvad Nedgangen vil blive. Det beror paa et fuldstændig subjektivt Skøn. Jeg har hørt Folk udtale den Mening, at Nedgangen vil blive saaledes, at der ikke vil blive brugt